

“Vyspelé západné demokracie” nezložili skúšku z Demokracie ktorou sa doteraz tak hrdili. Počas falošnej, umelo vyvolanej krízy celkom zlyhali

- CZ24 News | 24. května 2020

Epidémia koronavírusu SARS-CoV-2, ktorá sa v januári prehnala Čínou a v nasledujúcich týždňoch vybičovala prostredníctvom médií a sociálnych sietí strach a paniku, dosiahla čosi, čo bolo pre občanov západného civilizačného okruhu nepredstaviteľné.

Aj v tých najchválenkárskych demokraciách odobrala ľuďom ústavné práva a slobody. Času na verejné diskusie – rádovo v týždňoch – bolo vo februári a marci v európskych štátoch, ale aj v demokraciách Severnej Ameriky, Austrálie a Nového Zélandu relatívne dosť.

Vládnuce garnitúry ho nevyužili na otvorenú konzultáciu s verejnosťou o podrobnostiach príprav na pohromu. Siahali zvyčajne – česť výnimkám vo Švédsku a Veľkej Británii – po praktikách vyhradených pre výnimočné situácie spadajúce pod doménu ohrozenia štátu vojnovým alebo iným krajným nebezpečenstvom. Zavádzaním núdzového zdravotného stavu, ktorý býva takmer všade podkategóriou výnimočného stavu, výrazne obmedzili právo zhromažďovania a iné práva, ako i slobodu prejavu. Vyspelé demokracie tak spadli na úroveň Číny, ktorú dovtedy pranierovali ako totalitnú.

Necelá miliarda obyvateľov krajín euroatlantickej civilizácie sa ocitla v domácom – oficiálne karanténnom – väzení. Do televízneho vysielania na verejnoprávných i komerčných kanáloch sa im vtieral Veľký brat so školometským poučovaním o údajnej potrebe pokorne počúvať, ani vo sne nepolemizovať a uvedomele plniť direktívy. S dodatkom, že neuposlúchnutie sa trestá.

Nútený pobyt v domácej izolácii, nadekrétovaný vo väčšine tzv. vyspelých západných krajín ako nariadenie, proti ktorému nemožno vznášať námietky, sa dodnes obhajuje uniformným spôsobom. Nákaza je vraj taká agresívna a nebezpečná, že si vyžaduje prijímať drastické protiepidemické opatrenia. Aj Veľká Británia so Švédskom, ktoré spočiatku vybočovali z radu, sa museli zaradiť do vyrovnaného zástupu.

Zredukovanie spoločenského a politického života na činnosti vykonávateľné ako-tak elektronickými komunikačnými prostriedkami nebolo jediným úderom úštedným obyvateľom krajín hrdiacich sa prívlastkami blahobytné a demokratické.

Ustrnula ekonomika na všetkých úrovniach – od miestnej cez kontinentálnu po globálnu – a s tým aj doterajšie zveľbovanie globalizácie ako vrcholného a nespochybniteľného výdobytku ľudskej civilizácie. Tomuto samozvanému pokroku by náhle hrozil regres nedozerých rozmerov, ak by karanténne reštrikcie dusili svetový obchod príliš tuho a dlho.

Parazitický hospodársky systém, ktorý od nástupu tchatcherovsko-reaganovského neoliberalizmu pred polstoročím zvierajú čoraz konsolidovanejšie veľkofinančné kruhy, ostáva životaschopný len dovtedy, kým má kam expandovať a čo vysávať. Čína sa mu splundrovať a vytunelovať už nedáva a na svoje veľké prekvapenie nemá zatiaľ dostatočne schopného trójskeho koňa na zlomenie odporu Putinovho Ruska zvnútra. Indiu si ešte nevykrmil na tučnú slonicu vhodnú na púšťanie žilou

a Európu čaká pod neúnosným bremenom očakávaných stámiliónových nízkoproduktívnych prisťahovaleckých afro-ázijských más zrútenie, zbedačenie a chaos.

Patrik Sloboda